

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra LUDVIGSBASSE

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 370. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang04val-shoot-idm139820232947632/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

— Naa, Knuth, kaldte Kate, og Knuth red til. Lidt efter spurgte han:

— Er hun paa Kommunen?

— Ja, sagde Karl.

— Allez-y.

De slog over i skarpt Trav.

Under hvert Hvil i Kasernegaarden den Formiddag gik Knuth saa underlig og tyggede paa sin Piskeknep.

Den skrævende Brahe stod og grinede: han vidste, hvad der var i Vejen, naar Knuth aad Pisk og naar han fik det ligesom lidt mørkere i Øjnene.

— Vrøvl, sagde Knuth. Men paa Pisken tyggede han videre: hun havde s'gu haft et nydeligt Smil, da hun stod og saå op til den Landløber.

Ida var hjemme. Hun havde nikket til Portneren og paa Trappen talt med Josefine — der stod ligesom Storm af Josefines Skørter i disse Dage — og oppe i Kamret havde hun lukket sit Vindu: hun følte kun én Ting, bestandig igen: den fine Strejfen af Karls Pisk over sin Kind ...

— — —

— For Satan — — naa, han saå mig vel ikke. Karl sprang ved Femtiden om Trappehjørnet op til Idas Kammer, ligesom Dr. Qvam lukkede Døren op paa første Sal. Oppe ved Døren blev han staaende lidt, indtil han hørte Dr. Qvams Skridt dø bort nede i Gangen.

Saa slog han to Slag paa Døren, som han plejede.

— Du var saa køn imorges, blev han ved at sige til Ida; og han blev hos hende lige til sidste Minut.

Men da han kom ned, stod Qvam udenfor den urolige Gang og talte med Frøken Koch.

— Godaften, sagde han noget lavmælt, og han kom forbi.

Frøken Koch havde ikke svaret, men hun saå hvast efter ham; og hendes Samtale med Qvam gik i Staa.

— Maa man spørge, sagde hun saa pludselig, midt

inde i noget andet: hvad saadanne Mennesker tænker paa — —

Dr. Qvam stod lidt:

— Der er vel dem, som aldrig tænker ret langt, sagde han: Og for dem er det jo lettere ikke at tænke længer end de vil.

Frøken Koch lukkede Munden sammen, saa den ikke var mer end en Streg.

Lidt efter sagde hun:

— Sig mig, Doktor, hvad burde der egentlig gøres ved Verden?

Qvam fløjtede:

— Jeg véd s'gu ikke; medmindre man skulde behandle et vist Antal Mandfolk ligesom man behandler Hingstene og gøre dem til Arbejdsheste, der gik roligt foran den store Vogn.

Han tav lidt:

— Paa den Maade, sagde han saa, vilde man jo tilige naa det anerkendelsesværdige Resultat: efter Evne at affolke Jorden.

— De er en fornuftig Mand, Doktor, sagde Frøken Koch.

— Naa, sagde Qvam: Herren véd det. Man bliver vel bitter ved at gaa paa et Galehus og mest ved at tænke paa dem, der ikke spærres inde ...

— — —

Drosken holdt udenfor Porten paa Toldbodvejen, og Karl kom ud:

— Saa, nu Sjalet ned om Ørene — —

Ida skulde agere Generalinden ind forbi Portner Svendsen, og hun gik paa Tærne for at faa Højden, leende, med Kniplingstørklædet ned over Ansigtet.

— Han er der s'gu, sagde Karl, der skævede hen til Portner-Hullet, mens Ida blev ved at gaa paa strakte Fødder:

— Saa.